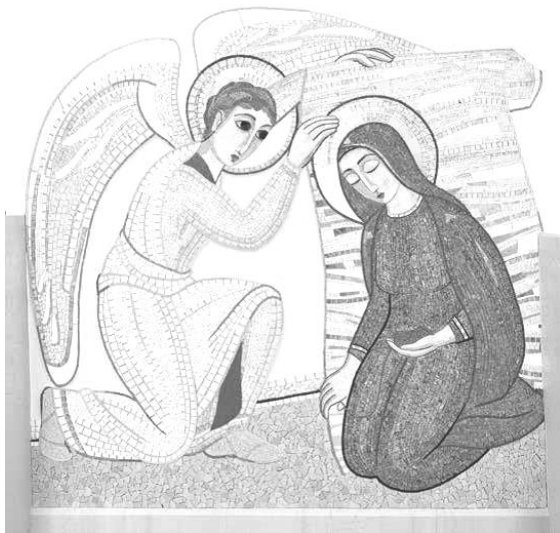

MANĚTÍNSKOPLASKÝ

FIAT

malý farní zpravodaj

červenec – srpen 2018

www.farnostplasy.cz, www.farnostmanetin.cz,
www.oblati.cz

OMI
Misionáři
Obláti

Milí farníci,
tak mám někdy pocit, že se svět zbláznil, že se točíme na kolotoči, který neustále zrychluje. Ze všech stran slyším „Nestíhám!“. Valí se na nás povinnosti, stále nové a nové informace a požadavky, měli bychom být na deseti místech současně. Točí se nám z toho hlava. Vnímáme jen svou malou bublinu svých vlastních problémů, nedodělků a restů a zapomínáme se rozhlédnout dál než je náš vlastní práh. 14. března zemřel slavný anglický fyzik, profesor Stephen Hawking, který říkal *Dívejte se vzhůru na hvězdy a ne dolů na nohy*. Když se člověk podívá vzhůru na tu nádherně nekonečnou oblohu, taky se mu zatočí hlava, ale z krásného zjištění, jak malý, nicotný a zároveň velký a jedinečný je. Svět nekončí u mého plotu, ani u cedule mého města či vesnice. Tím, že se staráme „jen o vlastní nohy“, nevidíme, jak se kolem nás ukrajuje svoboda. Jsou věci, které by se neměly zapomínat a jsou meze, které by se už nikdy neměly překročit.

Vyrostla jsem v Plzni-Doudlevcích. Moje zlatá babička byla zapálená

skalničkářka a často jsme spolu chodily pro inspiraci do zahrady pana Hrušky. Měla jsem ho moc ráda. Vždycky si s bábinkou dali kafe, probírali pletí, zalévání, přesazování a z legrace mě poměřovali s tujími, které vysazoval. Tenkrát mi bylo pět a neměla jsem tušení, že pan Hruška svou zahradu buduje jako památku na své spoluvězně. Nevěděla jsem, že ten milý, usměvavý pán má za sebou víc než deset let komunistického kriminálu. Když jsem „začala rozum brát“, vážila jsem si ho ještě víc. Túje mě dávno přerostly, mezi nimi přibyla pískovcová křížová cesta a pak i kaple svatého Maxmiliána Kolbeho. Hledáte-li místo, kde ucítíte skutečně pevnou půdu pod nohama, vydejte se do zahrady pana Hrušky. Uprostřed zelené nádhery se najednou kolotoč zastaví, duše volně vydýchne a nabere sílu čelit hektičnosti doby. Památník obětem zla připomíná věci, které nesmíme zapomenout, a zároveň ukazuje obrovskou sílu odpuštění. Určitě stojí za návštěvu ☺.

Krásné léto, Vaše LuBa.

Papež František II.

Duch *mění* kromě srdcí také *dění*. Jako vítr vane všude, tak i On dosahuje netušených situací. Ve Skutcích apoštolů, což je kniha, kterou je třeba znovu objevit, je protagonistou Duch a jsme tam svědky neustálého dynamismu, který překypuje překvapeními. Aniž by se učedníci nadáli, Duch je posílá k pohanům. Otevírá nové cesty, jako v epizodě s jáhnem Filipem. Duch jej pobídne pustou cestou z Jeruzaléma do Gazy – jak bolestně zní to jméno dnes! Duch ať změni srdce a dění a přinese pokoj Svaté zemi! – Filip na této cestě káže etiopskému komořímu a pokřtí ho, potom je přiveden do Azotu a pak do Césareje. Vždycky v nových situacích, aby hlásal novost Boha. Potom Duch „nutí“ Pavla (Sk 20,22) cestovat až do končin země a nést evangelium obyvatelům, které nikdy neviděl. Kde je Duch, vždycky se něco děje, a když zavane, nikdy není bezvětrí.

Když v našich společenstvích život prochází obdobím „apatie“ a upřednostňuje se domácí poklid před Boží novostí, je to špatné znamení. Znamená to, že se vyhledává úkryt před vanutím Ducha. Když se žije kvůli sebezáchově a nejde se k těm, kdo jsou daleko, není to hezké znamení, Duch vane, ale my máme raději plachty. A přece jsme mnohokrát spatřili divy. Často právě v těch nejtemnějších obdobích Duch vzbudil zářivou svatost! On je duší církve, vždycky ji oživuje nadějí, naplňuje radostí, dává novou plodnost, obdarovává zárodky života. Jako když se v rodině narodí dítě: převrací časový rozvrh a odebírá spánek, avšak přináší radost, která obnovuje život, posunuje ho vpřed a rozpíná jej láskou. Duch vnáší do církve

„nádech dětství“. Neustále obrozuje. Oživuje první lásku. Duch připomíná církvi, že je navzdory svým staletým dějinám stále dvacetiletou, mladou Nevěstou, do níž je Pán šíleně zamilován. Ne-
přestávejme tedy zvát Ducha do svého prostředí a dříve než začneme cokoli dělat, prosme: „*Přijď Duchu svatý!*“

(na pokračování)

POUŤ V MANĚTÍNĚ

24. června, na svátek Narození sv. Jana Křtitele, který letos připadl přímo na neděli, se v Manětíně konala pouť k patronu farního kostela, a tedy už i tradičně Manětínské slavnosti. Jelikož je „Janův kostel“ v rekonstrukci, slavili jsme sváteční eucharistii venku pod stanem. Hlavním celebrantem byl náš o. biskup Tomáš. Dokázal se krásně naladit na tuto pro něho nečekanou situaci (informace o mši sv. pod širým nebem se k němu totiž kvůli informačnímu šumu dostala teprve na místě samotném), a dokonce ji zmínil i ve své promluvě, která byla především o tom, že „je všechno jinak...“ Po mši s námi zůstal v Manětíně ještě několik hodin. Popovídali jsme si spolu v kulturáku, potom si o. biskup s velkým zájmem prohlédl místní zámek a po poledni požehnal novou vlajku města.

o. Günther, omi

A ještě několik ohlasů:

Jak se sdílí radostný zážitek? Bílé stánky, bílý poutní svatostánek ve svěžím parku. Milí přátelé v pokojném očekávání. Znělý zpěv a zvučná hudba. Motivační, trefná, laskavá promluva biskupa Tomáše. Odcházíme z Manětína s očima otevřenýma, vděční za biskupova slova, že všechno je jinak. V poledne přijíždím z Plas a vím, že všechno může být opravdu jinak. Díky za výborně připravenou poutní oslavu

sv. Jana Křtitele v Manětíně. Pavla Šťastná

* * * * *

Velmi mě zaujalo prostředí, ve kterém se konala mše svatá. V manětínském zámeckém parku, ve velkém stanu, který byl zcela zaplněn, pod širým nebem. Kolem chodili další lidé, kteří jakoby přitahováni modlitbou přicházeli blíž. Někteří jen z dálky přihlíželi, jiní přišli až ke stanu. Možná ze zvědavosti, možná s tichou modlitbou v srdci. Měla jsem příjemný pocit, že je církev součástí běžného života. Děkuji Pánu za spoustu krásných setkání s lidmi z celé farnosti i z dalekého okolí. Jana Scherbaumová

* * * * *

Velmi na mě zapůsobilo to, že jsme mši svatou slavili otevřeně uprostřed ostatního dění. Nebyli jsme zavřeni v kostele, kam se málokterý nevěřící odváží vstoupit, ale každý, kdo byl v okolí, mohl zaslechnout nějaké slovo, které ho osloví, nebo se ho dotkne. A homilie otce biskupa Tomáše, to byla síla. Šel pěkně na dřev. Snad dokážeme uskutečnit alespoň trochu z toho, co říkal - být církví, která nezůstává připoutaná ke všemu starému, tradičnímu a zaběhlému, ale tou, která dokáže reagovat na dnešní dobu, která se dokáže otevírat novým věcem. Pepa Kodera ml.

* * * * *

Manětínské slavnosti byly moc pěkné. Příjemná atmosféra, setkání známých, kteří nejsou z našeho nejbližšího okolí, ke kterému přispělo zrušení „okolních“ bohoslužeb. Setkání s otcem biskupem při mši sv. i na následující besedě poodkrylo jeho záměry v pastoraaci a bylo užitečné si je vyslechnout. Přijímat věci, které jsou jinak, než jsme si mysleli a představovali, a věřit, že biskup vidí dál než my. V tomto duchu se snažit o působení v pastorační radě. Myslím si, že pokud nebudeme v jednotě s naším biskupem, podřezáváme si pod sebou větev. Manětínské slavnosti mi daly také jedno

ponaučení: nevzdávat se hned u první překážky, ale snažit se hledat s pomocí Boží nejvhodnější řešení: např. část členů orchestru pana Kůsy byla na školním výletě v Itálii, jak jednoduché by bylo účast odřeknout. Nestalo se! Pan Kůsa není z těch, kdo se lehce vzdává, a tak povolal známé, rodinu, kolegy učitele, bývalé žáky atd., a výsledek byl úžasný. Díky. Myslím, že i pan starosta Matuška by o překonávání překážek mohl vyprávět. Postřeh mého manžela: skvělé ozvučení celé akce!!!! Výborně. Alena Bulínová

* * * * *

„VŠECHNO JE JINAK“! Bylo úvodní řečnické motto plzeňského biskupa Tomáše Holuba na zahájení promluvy při poutní mši svaté o slavnosti svátku sv. Jana Křtitele v neděli 24. června 2018 v Manětíně. Jeho slova, kterými chtěl vyjádřit, jak jiná jsou často naše lidská přání a představy oproti Božím záměrům, se nečekaně „naplnila“ i zde. Cestou z Plzně musel kličkovat objíždkou. Informační šum způsobil, že přijel ke kostelu sv. Jana Křtitele, netušíc, že mše sv. je v zámecké zahradě. Její účastníci, kteří jsou zvyklí z kostela hledět při mši svaté na záda těch, kteří sedí před nimi, museli obsadit lavice u „pivních“ stolů a hleděli si tentokrát tváří v tvář pod velkým stanem. Po mši svaté, složili slib noví členové Pastorační rady farnosti Manětín a Plasy. V moderované diskuzi v „kulturáku“, které se zúčastnilo cca 50 osob, vysvětloval, mimo jiné, otec biskup Tomáš 4 pilíře mise plzeňské diecéze: SKUTEČNÁ FARNOST (diakonie, liturgie, koinónie, misie), REALISTICKÁ PÉČE O MISIJNÍ ÚZEMÍ (pravda a naděje), PASTORAČNĚ A ODBORNĚ PŘIPRAVENÍ KNĚŽÍ (žijící zdravým způsobem života) a SERVISNÍ CHARAKTER KURIE (služba, spravedlnost, profesionální servis pro pastoraaci). Karel a Pavla Ženíškovi

SEZNAMTE SE S....

panem Lubošem Hruškou,

tvůrcem plzeňské Meditační zahrady –
Památníku obětem zla

Narodil se 20. 7. 1927 v Plzni. Jeho středoškolská studia přerušila Druhá světová válka. V roce 1946 dokončil studia a nastoupil do Vojenské akademie v Hranicích. Jako mladý důstojník byl zařazen k vojenskému útvaru v blízkosti státních hranic a při pokusu o jejich překročení byl v roce 1949 zatčen. Byl odsouzen k 18 letům těžkého žaláře. Během vězeňských let se setkal s desítkami vězněných křesťanů, kněží a biskupů, díky jejichž svědectví přijal katolickou víru a nechal se tajně pokřtít tehdejším provinciálem jezuitů P. Františkem Šilhanem, který jej na křest také tajně připravoval. Během více než desetiletého věznění pak složil Luboš Hruška slib, že pokud přežije, přebuduje ovocný sad, který zdědil po rodičích, na okrasný park sloužící k ozdravení duše člověka, zasvěcený svatému Kříži. Do díla se pustil hned po svém propuštění z vězení v roce 1960 u příležitosti prezidentské amnestie. Ovšem bez hluboké víry Luboše Hrušky a jeho důvěry v Boží záměr by se jen těžko dokončení areálu dosáhlo. Na této cestě víry jej později doprovázel další františkán, P. Michal Pometlo. Velkou oporou mu byla také jeho rodina, syn Michal, dcera Jana a syn Petr, který se v roce 1994 stal katolickým knězem. Především mu ale byla oporou jeho žena Lída, která jej doprovázela po celý společný život v dobrém i ve zlém. Zemřel 30. července 2007.

Poselství jeho života vtělené do zahrady lze podle osobního svědectví jeho syna Petra Hrušky vyjádřit takto:

- Nikdy nezapomeňte na to, co dovedl udělat člověk člověku, Čech Čechovi, bratr bratrovi, v „civilizované“ Evropě konce 20. století! Seznámení se nových generací s hrůzami komunistické totality je důležité k tomu, aby se takováto zvěrstva už nikdy nemohla opakovat.

- Prožití totalitních zvěrstev na vlastní kůži a jejich „preventivní“ připomínání dalším generacím nemusí a nemá vést k nenávisti, zahořklosti či pasivitě, ale spíše k tvůrčímu rozvoji života. Tento rozvoj života však (kromě jasného pojmenování, případně i potrestání viny) není možný bez odpuštění, které je dovršením cesty do svobody.

- Sílu k takovémuuto postoji spojení radikální kritiky veškeré totality s radikální ochotou k odpuštění lze čerpat především z láskyplných a věrných rodinných vztahů a z křesťanského společenství víry, naděje a lásky.

Příspěvky sestavila a na další od Vás se těší Lucka

Bartůšková: lucie.bartuskova@centrum.cz.

ŘKF Plasy a Manětín ve správě misionářů OMI

Dobrovolný příspěvek na tisk: 5 Kč